

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Tachově rozhodl samosoudkyní Mgr. Michaelou Řezníčkovou v hlavním líčení konaném dne 24. 11. 2022 v Tachově

takto:

Obviněný

██████████, narozený dne ██████████, ██████████ státní příslušník
██████████ trvale bytem ██████████ t. č. bytem
██████████ okres týž, dělník,

je vinen, že

v době od ██████████, okres ██████████, ██████████, okres ██████████, ani na jiném místě, v rozporu se svojí povinností vyplývající z ust. § 910 odst. 1, odst. 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., v platném znění, se úmyslně vyhýbal plnění své povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného tím, že z vlastního rozhodnutí vůbec neplatil výživné na svého syna nezletilého ██████████ narozeného ██████████ svěřeného do společné pěstounské péče manželů ██████████ a ██████████, když tímto mu byla zároveň jakožto otci stanovena povinnost přispívat s účinností od 1. 6. 2016 na výživu syna částkou 500 Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 20. dne běžného měsíce k rukám Úřadu práce ČR Krajská pobočka v Plzni, a dluh na výživném za období od 1. 6. 2016 do 30. 11. 2016 ve výši 3.000 Kč, mu bylo povoleno uhradit ve splátkách po 200 Kč měsíčně, spolu s běžným výživným, počínaje výživným za měsíc prosinec 2016, když ve splatném období od 21. 3. 2019 ke dni 3. 10. 2022 neuhradil na výživné žádnou částku a za toto splatné období tak dluží na výživném částku v celkové výši 22.000 Kč,

přičemž po celou tuto dobu řádného neplacení výživného byl schopný a způsobilý opatřit si prostředky k placení výživného ve výši soudem stanovené svojí pracovní činností, neboť nemá žádné zdravotní či jiná omezení k výkonu práce, když výživné byl způsobilý platit ze svých oficiálních i neoficiálních, vesměs krátkodobých zaměstnání, a ačkoliv si je své vyživovací

povinnosti vůči synovi plně vědom, zaměstnání, ve kterých dosahoval nebo mohl dosahovat nejméně minimální mzdy, v předmětném období neustále měnil, ať již z vlastního rozhodnutí nebo ukončením pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, po ukončení pracovní činnosti u zaměstnavatelů se do evidence uchazeče o zaměstnání Úřadu práce ČR nikdy nepřihlásil, ačkoliv neměl jiné zaměstnání, čímž si výrazně snížil možnost nalézt dříve, nebo i vhodnější a lépe placené zaměstnání nebo jinou obdobnou výdělečnou činnost, s dostatečným a trvalým příjmem ve výši nejméně minimální mzdy,

navíc mohl pracovat i jako živnostník, neboť od 13. 6. 2013 má na dobu neurčitou vydané platné živnostenské oprávnění s předmětem podnikání - Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona, přičemž žádné sociální dávky nepobíral ani o ně ne žádal, u žádného soudu rovněž nepožádal o snížení výše výživného,

tedy

úmyslně se vyhýbal plnění své zákonné povinnosti vyživovat a zaopatřovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce,

čímž spáchal

přechin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody **ve výměře čtyř (4) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku se pro výkon trestu zařazuje **do věznice s ostrahou.**

Odůvodnění:

1. Z důkazů provedených v hlavním líčení zjistil soud skutkový stav popsaný ve výroku rozsudku. Uvedený skutkový stav byl zjištěn zejména z výpovědi obviněného a dále z listinných důkazů, ze kterých je třeba zmínit zejména přehled placení výživného, rozsudek Okresního soudu Rokycany ze dne 14. 12. 2016, č. j. 30 P 162/2015-86, rodný list nezletilého [REDAKCE] a [REDAKCE] [REDAKCE]
2. Obviněný [REDAKCE] se k hlavnímu líčení bez omluvy nedostavil. U hlavního líčení dle § 207 odst. 2 trestního řádu byla čtena jeho výpověď z přípravného řízení, kdy obviněný spáchání přechinu doznal. Uvedl, že si je vědom své vyživovací povinnosti vůči synovi [REDAKCE] který je svěřen do pěstounské péče. Na výživné má platit 500 Kč od doby, co je stanovena pěstounská péče, a to Úřadu práce ČR, Krajské pobočce v Plzni. Nepamatoval si však žádné číslo jednací ani další data k platbám. Data k platbám se dozvěděl až na policii. Přislíbil, že jakmile dostane výplatu, hned začne výživné platit i splácet vzniklý dluh. K dotazu doplnil, že pracoval pro různé pracovní agentury, v současné době má mzdu 130 Kč na hodinu, měsíční výdělek činí 16 000 Kč až 18 000 Kč čisté mzdy, předtím měl výdělků 10 000 Kč – 12 000 Kč čistého. Dříve měl exekuce, ale delší dobu už mu není nic strháváno. Bydlení mu zařizuje a hradí zaměstnavatel. Nevěděl, kam má peníze posílat, ale nestaral se o to, ani mu nezbyvaly peníze. Nemá žádný

majetek, jen věci osobní potřeby. Má střední odborné vzdělání, je vyučeným zámečnickem – nástrojařem. Nemá žádnou další vyživovací povinnost. Se synem v kontaktu není vůbec. S dluhem na výživném i jeho výši obviněný souhlasil, nemá však prostředky jak jej doplatit najednou.

3. Z **přehledu placení výživného** je zřejmé, že obviněný výživné na svého nezletilého syna [REDAKCE] od března 2019 do října 2022 výživné neplatil řádně, kdy toto neplatil vůbec. Za rok 2019 na výživném vznikl dluh ve výši 5 000 Kč, za rok 2020 celkem 6 000 Kč a v roce 2022 celkem 4 500 Kč. Z **rozsudku Okresního soudu Rokycany** ze dne 14. 12. 2016, č. j. 30 P 162/2015-86, v právní moci dne 17. 2. 2017, bylo mj. zjištěno, že nezletilý [REDAKCE], narozený dne [REDAKCE], byl svěřený do společné pěstounské péče manželů [REDAKCE] a [REDAKCE], když tímto byla obviněnému zároveň stanovena povinnost přispívat s účinností od 1. 6. 2016 na výživu syna částkou 500 Kč měsíčně, splatnou vždy do každého 20. dne běžného měsíce k rukám Úřadu práce ČR Krajská pobočka v Plzni, a dluh na výživném za období od 1. 6. 2016 do 30. 11. 2016 ve výši 3.000 Kč mu bylo povoleno uhradit ve splátkách po 200 Kč měsíčně spolu s běžným výživným počínaje výživným za měsíc prosinec 2016. Dle **rodného listu** nezletilého [REDAKCE] je obviněný jeho otcem, tedy osobou povinnou plnit k němu vyživovací povinnost. Dle **sdělení** [REDAKCE] v jejich společnosti obviněný pracuje od 1. 9. 2021 s pauzami, kdy měl být údajně doma v zahraničí. Pracovní poměr vždy ukončil na dohodu s tím, že odjíždí domů. Při nástupu neoznámil vyživovací povinnost. Dle **trestního příkazu Okresního soudu Tachov** ze dne 14. 3. 2019, sp. zn. 8T 6/2019, se obviněný dopustil shodné trestné činnosti, spáchané obdobným způsobem v období od 1. 6. 2016 do 27. 2. 2019, tedy v době téměř bezprostředně předcházející na stávající inkriminovanou dobu. **Usnesením Okresního soudu Tachov** ze dne 29. 7. 2021, sp. zn. 8T 6/2019, bylo rozhodnuto, že se podmíněně odsouzení obviněného z trestního příkazu OS v Tachově ze dne 14. 3. 2019, č. j. 8T 6/2019-154, v právní moci dne 3. 4. 2019, ponechává v platnosti a zkušební doba se prodlužuje o 18 měsíců. Důvodem prodloužení zkušební doby podmíněného odsouzení byla skutečnost, že obviněný neplní řádně uloženou povinnost spočívající v řádné platbě běžného výživného a dluhu na výživném vzniklého. Dle obsahu **protokolu o vazebním zasedání** ve věci 8T 6/2019 ze dne 10. 10. 2022 obviněný vypověděl, že má výplatu 20. 10. nebo 25. 10., výplatu má 16 000 Kč – 18 000 Kč. Zaplatí co nejvíce, neboť nechce mít problémy. Z **telefonického sdělení** zaměstnankyně Úřadu práce ČR ze dne 24. 11. 2022 vyplynulo, že obviněný uhradil dne 1. 11. 2022 částku ve výši 500 Kč, která byla užitá na úhradu běžného výživného za měsíc listopad 2022.
4. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k následujícím závěrům. Obviněný se doznal k tomu, že neplnil svou vyživovací povinnost ke svému synovi [REDAKCE] ačkoliv o existenci této povinnosti věděl. Jeho doznání je zcela v souladu s dalšími provedenými důkazy, zejména se všemi listinnými důkazy, proto nebylo žádného důvodu o jeho pravdivosti pochybovat.
5. Soud v rámci trestního řízení rovněž přezkoumal výši výživného, která byla obviněnému stanovena rozsudkem Okresního soudu Rokycany ze dne 14. 12. 2016, č. j. 30 P 162/2015-86. Došel přitom k závěru, že se výše stanoveného výživného plně odpovídá možnostem obviněného. Stanovené výživné se soudu jeví spíše jako velmi nízké, v současné době až nedostatečné, než že by jej soud mohl považovat za nepřiměřené vysoké. Výživné bylo stanoveno v částce, kterou by byl obviněný schopen hradit i z minimální mzdy nekvalifikovaného zaměstnance. U obviněného nebylo současné shledáno žádné pracovní omezení. Proto soud shledal stanovené výživné jako odpovídající a jeho výši proto zcela akceptuje i pro účely svého rozhodování.
6. Ze všech uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že se stal skutek uvedený ve výroku rozsudku a že se ho dopustil právě obviněný. Ačkoliv byl návrh na potrestání doručen obviněnému dnem 10. 11. 2022, kdy by tímto dnem mělo dojít u obviněného k ukončení doby trvání inkriminovaného jednání, soud inkriminované jednání obviněného ohraničil dnem 31. 10. 2022. Důvodem tohoto postupu je skutečnost, že obviněný uhradil dne 1. 11. 2022 částku ve výši 500

Kč, která byla použita na úhradu běžného výživného za měsíc listopad 2022, jednání obviněného v listopadu 2022 tak nelze kriminalizovat.

7. V rámci úvah o právní kvalifikaci jednání obviněného dospěl soud k závěru, že obviněný naplnil ve všech znacích ve dvou případech skutkovou podstatu přečinu zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku, neboť se úmyslně vyhýbal plnění zákonné povinnosti vyživovat nebo zaopatřovat jiného po dobu delší než čtyři měsíce tím, že nehradil výživné svému nezletilému synovi [REDAKCE], když za období 21. 3. 2019 do 31. 10. 2022 jej nehradil na účet Úřadu práce ČR. Obviněný se plnění vyživovací povinnosti vyhýbal tím, že neustále měnil své zaměstnání nebo jej u shodného zaměstnavatele ukončoval a opětovně zahajoval, přičemž toto jeho vědomé jednání následně vedlo k tomu, že znemožnil výkon rozhodnutí příkázáním mzdy obviněného u jeho zaměstnavatele nebo tento nebylo možné vůbec nařídít.
8. Zavinění obviněného hodnotil soud jako přímý úmysl, neboť s ohledem na skutkové okolnosti je zjevné, že obviněný věděl, že se dopouští protiprávního jednání. Obviněný byl na neplnění vyživovací povinnosti k svému nezletilému synovi opakovaně upozorňován, o nastalé situaci informován, a to i v rámci jiného trestního řízení. Na upozornění však obviněný nijak nereagoval, přes opakované přísliby úhrady obviněný výživné nehradí, úhradě výživného se vyhýbá zcela vědomě.
9. V rámci úvah o trestu zohlednil soud u obviněného zejména hlediska uvedená v ustanovení § 39 odst. 1 a 2 trestního zákoníku. Dospěl přitom k závěru, že obviněného nelze uložit trest jiný než trest spojený s přímou represí. Z opisu z evidence z rejstříku trestů soud zjistil, že obviněný byl v minulosti 1 krát soudně trestán, a to pro přečin zanedbání povinné výživy podle § 196 odst. 2 trestního zákoníku. Svého jednání se navíc dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení, a to dokonce za situace, kdy mu byla zkušební doba podmíněného odsouzení v jiném řízení prodloužena z důvodu neplnění uložené povinnosti – řádně plnit svou vyživovací povinnost ke svému nezletilému synovi. Je tedy zřejmé, že si obviněný z předchozího odsouzení nevzal žádné ponaučení, a toto nevedlo k jeho nápravě.
10. Za dané situace u obviněného není naděje, že by jej bylo možno napravit jiným trestem než právě nepodmíněným trestem odnětí svobody. Přestože měl obviněný po celou inkriminovanou dobu dostatek časového prostoru k tomu, aby řádně hradil alespoň běžné výživné pro svého nezletilého syna, nebyla u obviněného zaznamenána žádná snaha výživné řádně hradit a odvrátit tak odsouzení. U obviněného není ani žádná snaha syna navštěvovat, brát si jej do péče. Vzhledem k uvedenému by již uložení jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody u obviněného zjevně nemohlo naplnit účel trestu.
11. Jako odpovídající se přitom jeví uložení trestu odnětí svobody ve výměře 4 měsíců. Za polehčující okolnost bylo u obviněného shledáno, že se ke spáchání přečinu plně doznal. Naproti tomu za přitěžující okolnosti bylo možno shledat, že obviněný trestný čin páchal po delší dobu a byl pro shodný trestný čin opakovaně odsouzen. Soud v této souvislosti ve prospěch obviněného zohlednil pouze skutečnost, že se u něj jedná o první nepodmíněný trest odnětí svobody. Při zohlednění hledisek dle § 39 odst. 4 trestního zákoníku u obviněného rovněž lze reálně očekávat přeměnu podmíněného trestu odnětí svobody ve výměře 8 měsíců z odsouzení vedeného u Okresního soudu v Tachově pod sp. zn. 8T 6/2019, a to v trest nepodmíněný za současného nařízení výkonu tohoto trestu.
12. Pro výkon trestu odnětí svobody soud zařadil obviněného do věznice s ostrahou, neboť nebyly splněny podmínky pro jeho zařazení do věznice se zvýšenou ostrahou a současně se zřetelem na závažnost trestného činu a na stupeň a povahu narušení pachatele soud neshledal, že bude působení na něj, aby vedl řádný život, ve věznici se zvýšenou ostrahou lépe zaručeno.
13. Uvedený trest je podle názoru soudu způsobilý naplnit u obviněného svůj účel.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 8 dnů od doručení jeho opisu ke Krajskému soudu v Plzni prostřednictvím Okresního soudu v Tachově ve trojím vyhotovení. Ve prospěch obviněného mohou podat odvolání příbuzní v pokolení přímém a sourozenci ve stejné lhůtě. Odvolání musí být odůvodněno tak, aby z něj bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obviněný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy.

Tachov 24. listopadu 2022

Mgr. Michaela Řezníčková v.r.
samosoudkyně